

Nylig lukkede faner

Dev Dhunsis snurrende fotografier på Nitja simulerer en verden der ingenting står i ro.

Av Victoria Durnak 24.03.26 Kritikk

Jeg har egentlig sett ferdig norsk-indiske Dev Dhunsis virvlende separatutstilling *Unmistakably You* (alle arbeider 2026) på Nitja i Lillestrøm, men snur i døra da jeg møter en skoleklasse på vei inn. Da jeg lusker rundt i den delen av rommet de oppholder seg, stopper omviseren et av fotografiene som snurrer etter vaiere i taket, og spør hva elevene ser. «Smurf», sier én. «Avatar», sier én annen.

Unmistakably You

Dev Dhunsi

Nitja senter for samtidskunst, Oslo

14. mars 2026 — 26. april 2026

Nyhetsbrev

Del

Skriv ut

De snakker om selvportrettet [*water and night meet the body*], der en blåhudet Dhunsi med rødmalte lepper og gule øyne ser rett på betrakteren. Kunstneren framstiller seg selv som den – både voldsomme og omsorgsfulle – hinduistiske gudinnen Kali, med et hodeskallekjede i metall rundt halsen. Det er et av flere nikk til mytologiske skikkelser i utstillingen, der også en alv med harpe og en elefanthodet menneskeskapning figurerer. Og som kommentarene til de unge besøkernes viser, er alternative universer noe de fleste er fortrolige med i dag, mye takket være kommersiell kultur som spill og filmer.

Tjuetre av bildene som henger fra taket er fotografier sublimasjonstrykket på lin. Metoden går ut på at varme og trykk får fargen til å synke inn i tekstilet, noe som gir de ferdige bildene et maltpreg, med en litt blass framtoning. De framstår flate, selv om mange av dem består av flere lag: Noen bilder er dobbelteksponerte, andre motiver ses *gjennom* noe, som prismes, glass og såpebobler.

Gallerigulvet er for tilfellet dekket av en hvit, tykk filt, og besøkende må sette skoene på utsiden. Det er et forsøk, antar jeg, på å gjøre rommet mer intimt, kanskje knytte det opp mot noe hellig? Det er også festet filt til baksiden av fotografiene med borrelås, og når denne siden er snudd mot meg, får jeg følelsen av at det finnes flere potensielle bilder som kunne vært inkludert i utstillingen, som om de blanke rektanglene er nyåpnede Photoshop-dokumenter.

Fem av de snurrende bildene er rundt 180 cm høye og 140 cm brede jacquardvevde tekstiler. Disse er montert til bambusstokker, og minner om Damien Ajavons *Protection of Relics (Black Craft Matter)* som ble vist på Høstutstillingen i 2023 – et jacquardvevd bilde spent opp mellom fire trepåler, der kunstneren iscenesetter seg selv, arbeidende på en vest-afrikansk, tradisjonell vevstol i et snøkledd landskap. Da jeg søker opp verket igjen, ser jeg at bildet veven til Ajavon er basert på et tatt av Dhunsi. Men der Ajavons arbeid har et fotorealistisk uttrykk, oppfatter jeg at Dhunsis på Nitja – med sine eteriske silhuetter og fargeinverterte motiver – søker mot noe mer spiritielt.

De ligner egentlig på såkalte aurafotografier, som new age-tilhengere mener viser energiene inni deg («sjelens farger», som de ville sagt), og forteller noe om din emosjonelle, mentale og åndelige tilstand. I presseskrevet knytter Dhunsi selv arbeidene i utstillingen opp mot en påstand om at identitet er en uavklart størrelse i konstant endring, og de astrale vevene kan sånn sett tolkes som ulike forsøk på å skildre denne formendringen.

Hvordan de ulike strukturene skaper bevegelse i bildene trekker meg inn. Som i det blå og hvite [*form reassembling*], der folder og ujevnheter i stoffet får veven til å

framstå flytende, eller i [*signal refracted through plastic, tail number five activated*], der et bølgemønster i underkant av tekstilet er dannet ved at den hvite tråden partivis har hengt løs, og ikke er blitt vevd sammen med resten. Moduleringen av stoffet gjør det tredimensjonale rommet inni bildene håndfast, og jeg fengsles av hvordan Dhunsi, i sin oversettelsen av foto til tekstil, også gjenoppliver bildenes fryste bevegelser

På fire steder i rommet er gipsplatene flerret opp, og fotografier kan skimtes inni veggen. I serien [*bodies translated into data*] ser tre svart-hvite portretter ut til fortsatt å ligge i framkallingsvæske, det er i hvert fall et vått lag oppå ansiktene som liksom skyller over dem. Bak det fjerde hullet i veggen henger et uskarpt bilde av en kropp i et anatomisk teater. Presseskrivet forklarer at bildene er fra Statens institut för rasbiologi i Uppsala, som da det ble opprettet i 1922 forsøkte bevise, gjennom blant annet skallemåling, at raseblanding ville degenerere den nordiske rasen. Bokstavelig lest, virker det at kunstneren bygger inn studieobjekter fra dette rasistiske instituttet som en kommentar om at tankegodset derifra også «sitter i veggene» i den hvite kuben, men det er ikke dette meningsnivået i verket jeg synes er mest ansporende.

Mer eggende er hvordan det rystende bakteppet spiller en rolle i Dhunsis foranderlige fotolabyrint, der veien er kort fra historier om urett til nikk mot identitetslek og barnlig underholdning, og så derifra igjen til religiøse tegn og esoterisk livsanskuelse. Å stå midt i rommet på Nitja og forsøke å feste blikket, speiler den søkende måten vi ofte erfarer verden på i dag, der vi stadig er nødt til å reorientere oss og et bilde sjeldent kommer alene. Dhunsis modifiserte, fordreide og tilslørte portretter er også talende for hvordan vi ser på *hverandre*: sjeldent rett på og fra topp til tå.